

Til Østerbro Lokaludvalg

Kære Allan Marouf

Tak for Østerbro Lokaludvalgs henvendelse, som vi modtog den 5. maj 2025, samt den efterfølgende præcisering fra jeres sekretariatsmedarbejder af 12. maj.

Vi besvarer jeres henvendelse samlet, da I spørger ind til bevilling af hjælpemidler til ældre og borgere med handicap. Som områderne er organiseret lige nu, står Sundheds- og Omsorgsforvaltningen for bevilling af hjælpemidler til ældre, og Socialforvaltningen står for bevilling af hjælpemidler til borgere med handicap.

Som vi forstår jeres henvendelse, spørger I ind til bevillingen af el-scootere og el-cykler til ældre og borgere med handicap, og om der med oplægget til Budget 2026 eller revisionen af kvalitetstandarden 'Ældre i København' og 'Hjælp i hverdagen' er sket ændringer i kommunens serviceniveau, som påvirker bevillingen af el-scootere og el-cykler. I nævner også en udtalelse fra Folketingets Ombudsmand af 30. juni 2024, som omhandler servicelovens § 102.

Indledningsvist vil vi gerne adressere jeres første bekymring, og understrege at Københavns Kommune bevilger hjælpemidler og støtte til køb af forbrugsgoder til ældre og borgere med handicap, som opfylder betingelserne i serviceloven. Dette er uafhængigt af både budgetaftaler og den årlige revision af kvalitetsstandarden. Bevillingen af et hjælpemiddel eller et forbrugsgode beror på en konkret og individuel vurdering af, om borgeren opfylder de kriterier, som fremgår af serviceloven.

Reglerne om støtte til hjælpemidler og køb af forbrugsgoder

Støtte til hjælpemidler er reguleret i servicelovens § 112. Som eksempler kan nævnes benproteser, kørestole eller rollatorer. Hjælpemidler er produkter, der er fremstillet specielt til at afhjælpe en funktionsnedsættelse. Kommunen yder støtte til det bedst egnede og billigste hjælpemiddel. Borgeren har med visse undtagelser ret til frit valg af alle typer af hjælpemidler. Det betyder, at hvis borgeren ikke ønsker at benytte kommunens leverandør, kan borgeren selv vælge en anden leverandør af hjælpemidlet. Det er også muligt for borgeren at vælge et dyrere hjælpemiddel end det, som kommunen vil yde støtte til, men borgeren skal selv betale en eventuel prisdifference.

I modsætning til hjælpemidlerne er forbrugsgoder produkter, som er fremstillet med den almindelige befolkning som målgruppe. Støtte til køb af forbrugsgoder er reguleret i servicelovens § 113. Det kan fx være el-scootere eller hvilestole med særlige funktioner. Der ydes ikke støtte til køb af forbrugsgoder, som findes i

12-05-2025

Sagsnummer i F2
2025 - 10675

Dokumentnummer i F2
7986953

Sagsnummer eDoc
2025-0157915

Borgmesteren
Rådhuset
1599 København V.

Telefon
33 66 24 51

E-mail
Borgmester@sof.kk.dk

www.kk.dk

ethvert hjem, fx almindelige stole, lænestole, borde, senge, telefoner, tv-apparater, computere – såkaldt sædvanligt indbo. Der ydes alene støtte til køb af forbrugsgoder, når forbrugsgodet i væsentlig grad kan afhjælpe de varige følger af den nedsatte funktionsevne eller i væsentlig grad kan lette den daglige tilværelse i hjemmet eller er nødvendigt for, at borgeren kan udøve et erhverv. Støtten til køb af forbrugsgoder ydes til borgeren som et kontant beløb, og kommunen yder som hovedregel støtte til køb af forbrugsgoder, som koster mere end 500 kr., med 50 pct. af prisen på et standardforbrugsgode. Forbrugsgoder kan også ydes som et udlån fra kommunen. Det beror på en konkret og individuel vurdering.

Kvalitetsstandarderne 'Ældre i København' og 'Hjælp i hverdagen'

Jeres sekretariatsmedarbejder præciserede i en opfølgende mail, at jeres spørgsmål vedrører kvalitetsstandarderne 'Ældre i København' og 'Hjælp i hverdagen'.

Det fremgår af 'Ældre i København' og 'Hjælp i hverdagen', at man som borger kan søge om tilskud til forbrugsgoder, som kan hjælpe en i hverdagen, hvis man har en varigt nedsat funktionsevne. El-scootere nævnes i kvalitetsstandarderne som eksempel på et forbrugsgode, man kan søge om støtte til. Med andre ord yder kommunen støtte til køb af el-scootere til borgere, som opfylder kriterierne i lovgivningen, efter reglerne om forbrugsgoder.

I forbindelse med den seneste revision af kvalitetsstandarden 'Hjælp i hverdagen', blev der tilføjet en tekst, som præciserede, at hvis man som borger vælger en anden leverandør til ens hjælpemiddel, end den kommune har valgt, kan der være en udgift forbundet hermed. Ligeledes blev med den seneste revision tilføjet i 'Ældre i København', at man som borger ikke skal betale for sit hjælpemiddel, hvis man vælger at benytte den leverandør, som kommunen har aftale med. Dette er ikke en ændring i kommunens serviceniveau, men blot en præcisering af de gældende regler, som før ikke fremgik af 'Hjælp i hverdagen' og 'Ældre i København'.

Derudover er vi opmærksomme på, at I i jeres høringssvar i forbindelse med den seneste revision af kvalitetsstandarderne gav udtryk for ærgrelse over, at kommunen giver afslag på el-cykler til borgere med handicap med henvisning til, at der er tale om sædvanligt indbo. Hertil skal vi oplyse om, at kommunen følger Ankestyrelsens anvisninger om praksis, og at Ankestyrelsen i deres principmeddelelse 36-16 har slået fast, at tohjulede el-cykler skal betragtes som sædvanligt indbo på linje med traditionelle cykler, som enhver, der måtte ønske det, kan anskaffe sig. Derfor kan kommunen ikke yde støtte til køb af tohjulede el-cykler efter reglerne om forbrugsgoder.

Ombudsmandsudtalelsen om servicelovens § 102

I nævner i jeres henvendelse en udtalelse fra Folketingets Ombudsmand af 30. juni 2024 og Ankestyrelsens principmeddelelse 4-23, som begge omhandler servicelovens § 102. Servicelovens § 102 giver kommunen mulighed for at give borgere med betydelig og varigt nedsat fysisk eller psykisk funktionsevne eller

med særlige sociale problemer hjælp af behandlingsmæssig karakter. Bestemmelsen vedrører således ikke hjælpemidler eller forbrugsgoder.

På baggrund af Ankestyrelsens principmeddelelse 4-23 har det i en årrække været praksis, at servicelovens § 102 blev opfattet som en såkaldt kan-bestemmelse, hvor kommunen havde mulighed for – men ikke var forpligtet til – at bevilge tilbud af behandlingsmæssig karakter. Udtalelsen fra Ombudsmanden afviser imidlertid Ankestyrelsens retsopfattelse, idet Ombudsmanden med sin udtalelse fastslår, at kommunerne ikke må beslutte generelt at fravælge at anvende bestemmelsen. Ankestyrelsen har som følge af udtalelsen ophævet principmeddelelse 4-23, som ikke længere er gældende. Den nuværende retstilstand er dermed, at § 102 ikke er en reel kan-bestemmelse, og at kommunen har pligt til at foretage en konkret og individuel vurdering i hver sag om behandling efter § 102. Socialforvaltningen har tilpasset sin sagsbehandlingspraksis som følge af udtalelsen og er i gang med at gennemgå en række afgørelser efter § 102, for at sikre sig at kommunens praksis flugter med den nugældende retstilstand. Socialforvaltningen vil i forbindelse med gennemgangen genoptage de sager, hvor der kan være givet afslag med henvisning til principafgørelsen og træffe nye afgørelser baseret på konkrete og individuelle vurderinger af sag.

Afslutningsvist skal I endnu en gang have tak for jeres henvendelse, som forhåbentlig besvarede jeres spørgsmål.

Med venlig hilsen
Karina Vestergård Madsen
Sisse Marie Welling